

NEWORWELL

Szlaukó László kiállítása
2018. február 14. – március 9.

1. Elhatározzuk, hogy élünk állampolgári jogainkkal.
2. Elővesszük és gondosan kicsomagoljuk a kézi szavazókészüléket.
3. Zászlódíszbe öltöztetjük a mellékelt készletből, ügyelve a szélirányra (jobbról vagy balról fúj), felszereljük az Európa-kapcsolatot, tájolóunk a mellékelt iránytűvel, és belelapozunk bármilyen újságba tájékozódás céljából.
4. Ellenőrizzük a képviselők egymásnak adományozott címkéit, szitokszavait.
5. Bekapcsoljuk a mellékelt Sokol rádiót, és figyelni kezdjük a parlamenti napirendet.
6. A készülék működtetéséhez - mint adót - pénzt dobunk be, melyet azonnal a „lenyúló nyíláson” át ki is veszünk.
7. A megfelelő időpontban mi is szavazni kezdünk.
8. Elégedetten hátradőlünk, és várjuk, hogy a mi érdekeink is végre érvényesüljenek.

Ez a használati utasítás a *Kézi készülék a parlamenti szavazáshoz* című mobil plasztikámhoz. A fából megfaragott, népi játékra emlékeztető készülék rendben működhet: a fa zászlók megfelelően állnak, a fa figurák engedelmesen emelgetik karjaikat, minden jól működik és mégsem. Hiába írom ki a transzparensre, hogy „ITT VAN MÁR A KÁNAÁN”, csak rövid és lesújtó véleményt tudok arról mondani, amit alulnézetben megélek.

A szavazógép köré építettem fel a Magyar Műhely Galériában megrendezett *Neworwell* című kiállítást, de ez egy emberöltővel előbb kezdődött. A nyolcvanas évek legelején tudtam/mertem megfogalmazni a magam számára is korlátozott lehetőségeimet, kiszolgáltatottságomat, megalázhatóságomat, tehetetlenségemet. Megkísértem magamból kiírni vagy tárgyiasítani, gúnyval semlegesíteni rossz érzéseimet. Így az erőszak hatására infantilissá váló lakosság rám eső vetületeként 1981 végén megalapítottam az egytagú Nemzetközi

Infantilis Pártot (NIPp) - a vezetettek pártját. Akkor még senki sem gondolta, hogy néhány év múlva minden összeomlik, és „forradalmárok” tucatjai munkálkodnak majd az új hatalom és javak megszerzésében. Ekkor még szűk körű, néhány fős családi, baráti összejöveteleken zajlottak az új és újabb bemutatóim, összejártunk bulizni, azt még nem tiltotta meg senki, - és mert egy pártnak működnie kell - imitáltam azt a pártéletet, amit a „nagyok” is csináltak. Megpróbáltam nevenség tárgyává tenni a politika hétköznapjait. Az aktuális eseményekről véleményeket fogalmaztam és manifesztáltam a magam módján. Rendszeresen kitüntettem magam saját készítésű blaskákkal (kitüntetésekkel) a szűk baráti körben, nagy ováció és röhögés közepette. Így támadt az ötletem is, hogy néhány héten át, mindig az aznapi újságból, egy lehetőleg kultúráról szóló cikk kiválasztott legbornírtabb (bárgyúbb) mondatát géppapírra, mártogatós tollal 25x büntetésből leírom. Ezt a feladatot eretnek gondolataim miatt róttam magamra. Sajnos az ÖN-JAVÍTÓ-NEVELŐ MUNKA nem segített hozzá a leírt és magamra oktrojált gondolatok elfogadására. Az akció fergeteges sikere arra buzdított, hogy megismételjem 1988-ban, és milyen érdekes volt, hogy a változás után, 1991-ben is

ugyanaz volt a hangzás. Mintha ugyanazok írták volna, csak a nevek változtak.

Az első időkben mail art-munkákat küldöztem szét - akkor még olcsó volt a posta, ma már valószínűleg csak e-mailek lennének. Ezekből a bélyegekből és lapokból a falakon több darabot bemutatok. George Orwell 1984 című könyvével és munkásságával 1985-ben ismerkedtem meg. Ez lett az igazi folytatás és a továbblépés számomra. A NIPp ekkor alakult át, és így jött létre a New Orwell Art Society azóta is működő, szokás szerint egytagú szervezete, de hogy a performanszokban legyen segítségem, mindig új tagokat kértem fel - ők lettek a New Orwell Art Society Street Brigade változó tagjai.

Nagy vállalkozás volt az elkészült három almanach, száz példányban xeroxozva, és általam kézzel színezve és fűzve. Az első a *Torony*, a második a *Kannibál*, a harmadik a *BudaPestis* nevet kapta. A művészeti, irodalmi (ötvenoldalas) tematikus kiadványok is az orwelli gondolkodás hordozói lettek.

1996-ban gondoltam egy merészet és beadtam a parlamenti szavazógépet a Nemzetközi Grotosz

Kiállításra. Magam is meglepődtem, mert a fődíjat és a Dorottya-díjat is megnyertem vele. Azóta egy újabb munkámmal, az Állampolgári Tudatmódosítóval 2009-ben ismét díjat nyertem. Mint sok munkámban, melyeket a New Orwell képviseletében „polit-kunstként” készítek, ebben is a mindenkori Hatalom és az Állampolgár közötti meglehetősen egyoldalú viszony sajátos formáját próbáltam megjeleníteni. Itt a médiák, tv, újság és reklámszórólapok dömpingjét fogalmazom meg. Ezekkel tömik minden érzékszervünket, majdnem lehetetlenné téve saját érdekeink egészséges képviseletét. Mint ahogy a lovakat teszi az ember irányíthatóvá a szemellenzővel, így működnek ezek a médiák is. Befolyásolnak és irányíthatóvá tesznek szinte észrevétlenül. Csak külső szemlélőként vesszük észre a szemellenzőt, amely pórázként is működik. Ez a munka is szerepel most a kiállításon.

Az idő kényszerű sodrásában egyszer csak elérkezünk életünk egyik eddig térben legközelebbi és legtragikusabb eseménysorához. A jugoszláviai háborúról két munkával emlékezem/tiltakozom. Az egyik, az *Ami - Ami* a kihizlalt, kényeskedő, körülrajongott „csak hétköznapi munkájukat végző” bombázókról, a felsőbbrendű Miki egerekről szól, a másik, a *Temetős játék* a gyanús és zavaros eszméssel egymás ellen uszított, egymást gondolkodás és gátlás nélkül gyilkoló, valaha volt szomszédokról.

Véletlenek sora előzte meg ennek a kiállításnak a létrejöttét. Egy barátom nógatására kerestem elő az elmúlt 35 év régen elcsomagolt dokumentumait, melyekből egy könyv született tavaly december elejére. Ennek a könyvnek az elkészülése után merült fel egy kiállítás gondolata, mely bemutatja ezt a könyvet, és ennek a küzdelmes időszaknak a történetét - sajátos nézőpontból - alulnézetben. A *Neworwell* című könyvem könyvbemutatója végül kiállítás lett, és a könyvkatalógusként használható. A kiállításon nem látható manifesztumokat, dokumentációkat is találhatnak benne.

SZLAUKÓ LÁSZLÓ